

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Burianové a soudců Mgr. Aleše Smetanky a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobkyně: **ProSpánek SE**, IČO 24148415
sídlem Hybernská 1271/32, 110 00 Praha 1
zastoupená JUDr. Radomilem Mackem, advokátem
sídlem náměstí J. M. Marků 92, 563 01 Lanškroun

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 796/44, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 2. 2024, č. j. ČOI 28638/24/O100/Svo/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 29. 2. 2024, č. j. ČOI 28638/24/O100/Svo/Št (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Plzeňského a Karlovarského (dále jen „*inspektorát*“) ze dne 7. 11. 2023, č. j. ČOI 137841/23/2200 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z porušení § 12 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele ve znění ke dni 25. 5. 2023 (dále jen „*ZOS*“) a naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, jehož se dopustila tím, že dne 25. 5. 2023 ve své plzeňské provozovně neinformovala spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně veškerého nabízeného sortimentu po slevě, když deklarovala „ZAVÁDĚCÍ SLEVY - 20% NA VŠE“, délka trvání slevové akce od 29. 4. 2023 do 31. 5. 2023, a spotřebitel tak nebyl seznámen s konečnou cenou po slevě platnou v době nabídky, což bylo prokázáno kontrolním nákupem 4 druhů výrobků. Za spáchání tohoto přestupku byla podle § 24 odst. 19 písm. e) ZOS ve spojení s § 93 a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, prvoinstančním rozhodnutím žalobkyni uložena pokuta ve výši 5 000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
3. Žalobkyně uvedla, že ve výloze prodejny umístila poutač „ZAVÁDĚCÍ SLEVY -20% NA VŠE.“ a slevu na vybrané výrobky poskytla zákazníkům na pokladně při placení. Žalobkyně akcentovala, že podle § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách ve znění ke dni 25. 5. 2023 (dále jen „*cenový zákon*“) je prodávající povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi.
4. Zprvče žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2023, č. j. 10 As 313/2022-54, č. 4506/2023 Sb. NSS, namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Podle žalobkyně ze správních rozhodnutí není jasné, v čem přesně spočívá klamavá povaha obchodní praxe žalobkyně, která jinak obsahuje pravdivé informace, přičemž správní orgány u obchodní praxe ve vztahu k § 5 odst. 2 ZOS nevysvětlily způsob, kterým uvádí průměrného spotřebitele v omyl uvedením pravdivých informací. Dále žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí neřeší, zda se jedná o nekalou obchodní praxi z pohledu *průměrného spotřebitele*, přestože žalobkyně namítala, že si průměrný spotřebitel velmi snadno a rychle spočítá cenu z dostupných informací. Správní orgány ve svých rozhodnutích neuvedly, jak daná praktika žalobkyně působila na průměrného spotřebitele, jaké chování lze v dané situaci očekávat od průměrného spotřebitele a co shledávají na dané praxi problematické.
5. Zadruhé žalobkyně namítla nesprávnost právního posouzení správních orgánů. Žalobkyně s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2022, č. j. 2 As 140/2021-53, ze dne 17. 1. 2014, č. j. 4 As 98/2013-88, č. 3022/2014 Sb. NSS, ze dne 9. 6. 2023, č. j. 10 As 313/2022-54, č. 4506/2023 Sb. NSS, stanoviska generálního advokáta Fennellyho ze dne 16. 9. 1999 ve věci Estée Lauder, C-220/98, bod 29, a generální advokátky Trstenjak ze dne 24. 3. 2010, ve věci Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, C-540/08, bod 103, poukázala na tam vyložený pojem *průměrný spotřebitel*. Z toho žalobkyně dovodila, že na průměrného spotřebitele nelze, jak uvedla

žalovaná, nazírat jako na bezmocného a nechápajícího člověka, který s ohledem na své stáří a nemoc vybočuje z kritérií určujících schopnosti průměrného spotřebitele. Žalobkyně stanovila plošnou slevu na veškeré zboží v zaokrouhlené a dobře počitatelné sazbě 20%, přičemž počítání s procenty je učivem 7. třídy základní školy, kdy takové znalosti lze u průměrného spotřebitele předpokládat a dovodit, že je schopen tohoto jednoduchého výpočtu „z hlavy“. Žalobkyně tak naplnila zákonné požadavky informování spotřebitele o ceně dle § 13 cenového zákona, neboť mu poskytnutá informace umožnila seznámit se s cenou před jednáním o koupi. K odkazu správního orgánu na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005-30, č. 898/2006 Sb. NSS, žalobkyně namítla, že uvedla jak cenu původní, tak sazbu slevy na veškeré výrobky, tudíž spotřebitel nemusel kontaktovat např. prodáváče za účelem nahlédnutí do ceníku či se jej zeptat ústně na cenu výrobku a výslednou cenu si z dostupných informací snadno a rychle vypočítal.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Ve vztahu k prvnímu žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že v projednávaném případě nešlo o nekalou obchodní praktiku ve smyslu § 4 a násl. ZOS, ale o porušení jednoznačně stanovené informační povinnosti o ceně prodáváných výrobků podle § 12 ZOS, tudíž judikaturu týkající se nekalých obchodních praktik nelze aplikovat.
7. K druhému žalobnímu bodu žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na § 4 odst. 1 ZOS, čl. 6 odst. 2 a čl. 7 odst. 1 směrnice 2005/29/ES uvedla, že se rozsudky zmíněné žalobkyní nevztahují k právní úpravě informování spotřebitele o ceně výrobku, ale týkají se zejména nekalých obchodních praktik, jejichž právní úprava s pojmem průměrný spotřebitel pracuje, a relevantní hledisko stanoví to, zda praktika prodávajícího může ovlivnit ekonomické chování průměrného spotřebitele, resp. reklamních sdělení, kde je jejich klamavost rovněž posuzována z pohledu průměrného spotřebitele. Ve věci žalobkyně se však jedná o povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně prodáváných výrobků ve smyslu § 12 ZOS v souladu s cenovým zákonem a § 1811 odst. 2 písm. c) občanského zákoníku. Tato úprava v návaznosti na evropskou právní úpravu spotřebitelského práva jasně stanoví, že spotřebitel musí být v dostatečném předstihu před uzavřením smlouvy informován o celkové ceně zboží; pouze v případě, že povaha zboží neumožňuje tuto cenu rozumně určit předem, postačí informace o způsobu výpočtu této ceny. Předchozí znění tohoto ustanovení platné do 5. 1. 2023 bylo mírnější než stávající právní úprava, pokud jde o informování spotřebitele o ceně nabízeného zboží. Vzhledem k jednoznačné právní úpravě informační povinnosti není nutno posuzovat, zda způsob informování žalobkyně o ceně nabízených výrobků je dostatečný z pohledu průměrného spotřebitele, který je schopen jednoduchého matematického výpočtu. Nejednalo se o situaci, kdy by cenu bylo možné rozumně určit předem, a spotřebitel tedy měl být seznámen s celkovou zlevněnou cenou výrobku.
8. Žalovaná dodala, že s účinností od 6. 1. 2023 byl novelou č. 374/2022 Sb. vedle občanského zákoníku novelizován i ZOS, který v návaznosti na nový čl. 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli nově obsahuje § 12a upravující náležitosti informace o slevě z ceny výrobku. Dle bodu 1.1 Pokynu k výkladu a uplatňování článku 6a Směrnice (2021/C 526/02) se článek 6a směrnice vztahuje na oznámení o slevě z ceny nejen konkrétního zboží v nabídce prodávajícího, ale na obecné oznámení o slevě z ceny, jako např. dnes na

všechno 20% sleva. V takovém případě předchozí cena nemusí být uvedena na stejném nosiči jako samotné oznámení o slevě z ceny, ale musí být uvedena na cenovkách u jednotlivých výrobků, popřípadě v převodových tabulkách. S tímto výkladem koresponduje i důvodová zpráva k zákonu č. 374/2022 Sb., která k začlenění nové právní úpravy do § 12a mimo jiné uvádí, že „nová povinnost stanovuje v odstavci 1 písm. a), že spotřebitel musí být informován jak o poskytnuté slevě, tak o původní ceně, kterou je nejnižší cena výrobku uplatňovaná prodávajícím v rozmezí 30 dnů před poskytnutím slevy. Tato úprava se vztahuje i na oznámení o plošné slevě na všechny výrobky v nabídce prodávajícího, například dnes 20% sleva na vše, dnes 20% sleva na vánoční výzdobu. Pokud prodávající uplatní na nabízený sortiment či jeho část plošnou slevu, musí být výrobek s ohledem na § 12 ZOS a § 1811 odst. 2 písm. c) občanského zákoníku označen konečnou cenou, jakož i nejnižší cenou za posledních 30 dnů před poskytnutím slevy ve smyslu § 12a ZOS. Žalobkyně však povinnosti vyplývající z § 12 ZOS nedostala, když prodávané zboží označila pouze původní cenou a na poutači umístěném na výloze prodejny v blízkosti vstupu deklarovala zaváděcí slevu na veškerý nabízený sortiment 20%, přičemž sleva byla odečtena na pokladně, a to až za celkový nákup jako celková sleva.

9. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

10. Vzhledem k tomu, že žalovaná ve lhůtě jí k tomu soudem poskytnuté výzvou ze dne 25. 4. 2024 č. j. 57 A 22/2024-15, nevyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobkyně s tímto postupem vyslovila výslovný souhlas v podání ze dne 22. 4. 2024, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Soud předznamenává, že z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS).
13. Žaloba je nedůvodná.

14. Podle § 12 zákona ZOS informuje prodávající spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb. Cenovými předpisy se podle poznámky 11) v § 12 zákona ZOS míní § 13 cenového zákona.
15. § 13 odst. 2 písm. a), b) a c) cenového zákona stanoví, že prodávající je povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak, a to a) označit zboží cenou, kterou uplatňuje v okamžiku nabídky a vztahenou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, b) zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, c) zpřístupnit tuto cenu jiným přiměřeným způsobem, nelze-li označit zboží cenou způsoby uvedenými v písmenu a) nebo b); cenou podle tohoto odstavce se u výrobků rozumí konečná nabídková cena, která zahrnuje všechny daně, cla a poplatky.
16. Podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS se dopustí prodávající přestupku tím, že informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12.
17. § 1811 odst. 2 písm. c) občanského zákoníku ve znění od 6. 1. 2023 (dále jen „*Ustanovení OZ*“) stanoví, že směřuje-li jednání stran k uzavření smlouvy a tyto skutečnosti nejsou zřejmé ze souvislostí, sdělí podnikatel spotřebiteli v dostatečném předstihu před uzavřením smlouvy nebo před tím, než spotřebitel učiní závaznou nabídku celkovou cenu zboží nebo služby včetně všech daní, poplatků a jiných obdobných peněžitých plnění, a pokud povaha zboží nebo služby neumožňuje tuto cenu rozumně určit předem, způsob jejího výpočtu.
18. Ustanovení OZ je součástí dílu 4 občanského zákoníku nazvaného Ustanovení o závazcích ze smluv uzavíraných se spotřebitelem. § 1810 občanského zákoníku přitom stanoví, že ustanovení dílu 4 se použijí na smlouvy, které se spotřebitelem uzavírá podnikatel, a na závazky z nich vzniklé.
19. Podle § 24 odst. 17 písm. a) ZOS se dopustí prodávající přestupku tím, že nesdělí spotřebiteli některý z údajů podle § 1811 občanského zákoníku.
20. Žalobkyně v žalobě nezpochybnila následující skutkový stav, relevantní pro právní posouzení přestupkové odpovědnosti žalobkyně, zjištěný správními orgány: Žalobkyně dne 25. 5. 2023 ve své plzeňské provozovně informovala spotřebitele o slevové akci od 29. 4. 2023 do 31. 5. 2023 při vstupu do prodejny na výloze poutačem s nápisem „ZAVÁDĚCÍ SLEVY - 20% NA VŠE“. Slevová akce platila na veškeré nabízené výrobky nacházející se na prodejní ploše. Zboží bylo označeno prodejní cenou bez slevy, u některých výrobků byly zpřístupněny ceníky. Sleva byla odečtena z celkové ceny za nákup prostřednictvím nastaveného systému na pokladně a konečná cena jednotlivých výrobků nebyla patrná z dokladu o zakoupení výrobků, přičemž spotřebitel si musel prodejní cenu jednotlivých výrobků vypočítat (viz str. 2 prvoinstančního rozhodnutí a str. 4 napadeného rozhodnutí).
21. První žalobní bod, namítající nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nebyl důvodný.
22. Ve vztahu k přezkoumatelnosti správního rozhodnutí uvádí soud následující. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvažil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak

bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení – rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018 – 38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

23. Zdejší soud popsane vady nepřezkoumatelnosti v případě napadeného rozhodnutí neshledal.
24. Inspektorát posoudil uvedený skutkový stav a námitky žalobkyně vypořádal následovně. Spotřebitel neměl k dispozici informace o ceně, na jejichž základě mohl snadno a přitom kvalifikovaně učinit své spotřebitelské rozhodnutí. Podle judikatury správních soudů spotřebitelé musí být skutečně jedním ze způsobů uvedených v § 13 cenového zákona seznámeni před jednáním o koupi s konečnou cenou výrobku či služby tak, aby jim informace o ceně byla přístupná okamžitě bez toho, že by byli nuceni činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku či služby, a to s výjimkou plošných slev za předpokladu, že se jedná o plošnou a krátkodobou slevovou akci, zaměřenou na přesně definované a spotřebitelem snadno identifikovatelné druhy výrobků s jednoznačně a přitom jednoduchým způsobem vyjádřenou výší slevy shodnou pro všechny takto zlevněné výrobky. V posuzované věci inspektorát neshledal problém u výše plošné slevy 20%, kterou lze relativně jednoduchým početním úkonem alespoň přibližně spočítat, avšak měl za nesplněnou podmínku krátkodobosti slevové akce (maximálně v řádu několika dní), jelikož slevová akce trvala 33 dnů (viz str. 2 a 5 prvoinstančního rozhodnutí).

25. Žalovaná doplnila, že žalobkyně neinformovala o ceně jednotlivých zlevněných výrobků, ale uvedla pouze výši slevy s tím, že sleva byla odečtena na pokladně; v případě koupě více výrobků byla pak odečtena pouze celková sleva z celého nákupu. Žalovaná uvedla, že polemika o tom, zda délka slevové akce představovala krátkodobou slevovou akci, ztrácí na významu vzhledem k Ustanovení OZ regulujícímu informační povinnost podnikatele vůči spotřebiteli ohledně ceny nabízeného zboží, který je transpozicí čl. 5 odst. 1 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a rady 2011/83/EU, o právech spotřebitelů. Z toho žalovaná s odkazem na důvodovou zprávu k Ustanovení OZ dovodila, že počínaje 6. 1. 2023 je možné nahradit údaj o celkové ceně údajem o způsobu jejího výpočtu jen v případě, kdy povaha zboží nebo služby neumožňuje celkovou cenu rozumně určit předem. Podle žalované je nutno s ohledem na princip jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti právního řádu konstantně zastávaný i judikaturou, např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, na povinnost upravenou v ZOS i v Ustanovení OZ nahlížet jednotně. Žalovaná poukázala i na to, že porušení Ustanovení OZ je rovněž přestupkem dle § 24 odst. 17 písm. a) ZOS se stejnou sazbou pokuty jako v případě přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS. Žalovaná shrnula, že prodávající musí bez ohledu na délku trvání slevové akce informovat spotřebitele o konečné ceně prodáváných výrobků s výjimkou případu, kdy povaha zboží nebo služby neumožňuje celkovou cenu rozumně určit předem, což není projednávaný případ. K rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 75/2008-105 žalovaná uvedla, že zde soud zohlednil délku trvání slevové akce z pohledu přiměřenosti požadavků uplatňovaných vůči prodávajícímu, nikoli z pohledu dopadu na komfort spotřebitele při informování o aktuální nabídkové ceně, který na délce trvání slevové akce nezávisí. Žalovaná se shodla s inspektorátem v tom, že při slevové akci trvající 33 dní není nepřiměřeným požadavkem, aby prodávající informoval spotřebitele o konečné ceně výrobků ať už jejich označením či formou ceníků zpřístupněných na viditelném místě. Žalovaná však dodala, že námitky týkající se délky trvání akce a vlivu této okolnosti na komfort spotřebitele byly s ohledem na Ustanovení OZ nepodstatné, stejně jako posuzování případu závěry v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, sp. zn. 11 Ca 203/2005. Žalovaná uzavřela, že stávající právní úprava stanoví výslovně, že prodávající je povinen sdělit celkovou cenu zboží nebo služby včetně všech daní, poplatků a jiných obdobných peněžitých plnění, přičemž způsob jejího výpočtu může prodávající uvést pouze v případě, že povaha zboží nebo služby neumožňuje rozumně určit celkovou cenu předem (viz str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí).
26. Soud konstatuje, že závěr, že se žalobkyně dopustila přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, protože porušila § 12 ZOS tím, že neinformovala spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně prodáváných výrobků tak, aby byl seznámen s konečnou cenou v době nabídky (viz výrok I prvoinstančního rozhodnutí) správní orgány odůvodnily v celku prvoinstančního a napadeného rozhodnutí takto:
- spotřebitel nebyl žalobkyní informován o konečné ceně zboží platné v okamžiku nabídky, spotřebiteli byla poskytnuta dostatečná informace o plošné slevové akci s jednoznačnou výší slevy, kterou mohl spotřebitel spočítat jednoduchým početním úkonem (závěry inspektorátu, které byly žalovanou v napadeném rozhodnutí aprobeovány),
 - v případě koupě více výrobků byla na pokladně odečtena pouze celková sleva z celého nákupu (závěr žalované v napadeném rozhodnutí)

- žalobkyně nesměla bez ohledu na délku trvání slevové akce nahradit údaj o celkové ceně údajem o způsobu jejího výpočtu, jelikož povaha zboží umožňovala celkovou cenu rozumně určit předem, což vyplývá z Ustanovení OZ, jehož porušení je též přestupkem podle ZOS a pachatel tohoto přestupku je ohrožen stejnou sazbou pokuty jako v případě přestupku žalobkyně (závěry žalované v napadeném rozhodnutí).
27. Soud dodává, že inspektorát v prvoinstančním rozhodnutí sice učinil závěr, že nebyla splněna podmínka krátkodobosti slevové akce (maximálně v řádu několika dní), jelikož slevová akce trvala 33 dnů, avšak tento závěr označila žalovaná v napadeném rozhodnutí za bezvýznamný vzhledem k Ustanovení OZ (viz úvod a závěr str. 5 napadeného rozhodnutí). Soud tedy tento závěr inspektorátu nepovažoval za důvod napadeného rozhodnutí
28. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné, neboť správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích uvedly, jak a proč rozhodly tak, jak rozhodly. Je zřejmé, že správní orgány závěr o spáchání stíhaného přestupku žalobkyní odůvodnily tím, že neinformovala spotřebitele o konečné ceně nabízeného zboží, že ač výše slevy byla spotřebiteli anoncována dostatečně a délka slevové akce nebyla relevantní, žalobkyně nebyla oprávněna nahradit údaj o ceně údajem o způsobu jejího výpočtu (výší slevy), jelikož povaha zboží umožňovala celkovou cenu rozumně určit předem. Závěry správních orgánů jsou jasné a srozumitelné a zcela jistě mohou být soudem věcně přezkoumány v těch mezích, jaké svými žalobními námitkami žalobkyně vymezila v žalobě. Správnost či zákonnost závěrů správních orgánů nelze zaměňovat s jejich přezkoumatelností.
29. Z uvedeného je zřejmé, že výtky žalobkyně ve vztahu k dostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, nemohou obstát. Pokud žalobkyně tvrdila, že správní orgány měly vysvětlit, proč byly obchodní praktiky žalobkyně nekalé a proč uváděly průměrného spotřebitele v omyl, pominula, že správní orgány žalobkyni vůbec nevinily z toho, že se dopustila nekalých obchodních praktik.
30. Podle § 4 odst. 1 ZOS je obchodní praktika nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobila podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny.
31. § 24 odst. 1 písm. a) ZOS stanoví, že prodávající se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.
32. Správní orgány žalobkyni nekladly za vinu, že by její obchodní praktiky byly nepoctivé ve smyslu § 4 odst. 1 ZOS, ani jí neuznaly vinnou ze spáchání přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) ZOS. Proto nebyl žádný důvod, aby se ve svých rozhodnutích zabývaly tím, proč (ne)byly obchodní praktiky žalobkyně nekalé a proč (ne)uváděly průměrného spotřebitele v omyl. Žalobní požadavek na takové odůvodnění napadeného rozhodnutí je v rozporu s výrokem prvoinstančního rozhodnutí, potvrzeného napadeným rozhodnutím. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů proto, že žalovaná neposuzovala poctivost obchodních praktik žalobkyně. Soud souhlasí s žalovanou ve vyjádření k žalobě, že v posuzované věci šlo o povinnost žalobkyně informovat spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně prodáváných výrobků podle § 12 ZOS, kdy nemuselo být zjišťováno působení takové informace na průměrného spotřebitele ve smyslu § 4 odst. 1 ZOS.

33. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2023, č. j. 10 As 313/2022-54, č. 4506/2023 Sb. NSS, je nepřipadný, jelikož se netýká § 12 ZOS. V uvedeném rozsudku kasační soud řešil zcela odlišnou problematiku (viz např. první právní věta a body 22 a 23 rozsudku): Kasační soud posuzoval, zda při uložení zákazu uvedení na trh, distribuce včetně nákupu, dodávky, prodeje nebo použití výrobků do zjednání nápravy podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, proto, že prodávající používá vůči spotřebitelům nekalou obchodní praktiku podle § 4 odst. 1 ZOS zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, musí Česká obchodní praktika při hodnocení obchodní praktiky jako nekalé vycházet z hlediska průměrného spotřebitele. Česká obchodní inspekce totiž v tamní věci uvedeným zákazem postihla tvrzené porušení § 4 odst. 4 a § 5 odst. 2 písm. b) ZOS. V tamní věci tedy správní orgány učinily závěr o nekalé obchodní praxi, k čemuž v nyní posuzované věci nedošlo.
34. Ani druhý žalobní bod nebyl důvodný.
35. Soud připomíná, že podle dispoziční zásady zakotvené v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. nebyl oprávněn přezkoumávat zákonnost těch důvodů napadeného rozhodnutí, které žalobkyně nenapadla v odst. IV a V žaloby, v nichž žalobkyně v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. uvedla skutkové a právní důvody, pro něž považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.
36. Žalobkyně s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2022, č. j. 2 As 140/2021-53, ze dne 17. 1. 2014, č. j. 4 As 98/2013-88, č. 3022/2014 Sb. NSS, ze dne 9. 6. 2023, č. j. 10 As 313/2022-54, č. 4506/2023 Sb. NSS, stanoviska generálního advokáta Fennellyho ze dne 16. 9. 1999 a rozsudek SDEU ze dne 13. 1. 2000 ve věci *Estée Lauder*, C-220/98, bod 29, rozsudek SDEU ze dne 12. 5. 2011, ve věci *Ving Sverige*, C-122/10, a stanovisko generální advokátky Trstenjak ze dne 24. 3. 2010, ve věci *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, C-540/08, bod 103, poukázala na tam vyložený pojem *průměrný spotřebitel*. Uvedená žalobní argumentace zcela mýjela, jak bylo výše vyloženo u prvního žalobního bodu, že žalovaná se schopností a vlastnostmi průměrného spotřebitele v napadeném rozhodnutí vůbec nevěnovala a zabývat se tím nemusela. Zda a jak je judikaturou vymezen pojem *průměrného spotřebitele*, bylo tedy pro projednávanou věc irelevantní.
37. Žalobkyně v žalobě dále žalované vytýkala, že uvedla, že na průměrného spotřebitele je nutno nahlížet s ohledem na jeho stáří a nemoc jako na bezmocného a nechápajícího člověka. Tato námitka nebyla důvodná, protože žalovaná žádný takový závěr v napadeném rozhodnutí neučinila. Na str. 3 napadeného rozhodnutí jen žalovaná citovala část odůvodnění odvolání žalobkyně: „Naopak citovaný rozsudek Městského soudu v Praze byl vydán ve velmi odlišné skutkové situaci. Zatímco v tomto posuzovaném případě měl každý zákazník kontrolované osoby k dispozici jasnou informaci o ceně výrobků, která byla fyzicky zpřístupněna na každém jednotlivém zboží, a dále informaci, že z této ceny je poskytnuta 20% sleva, v případě posuzovaném Městským soudem neměli spotřebitelé možnost se s cenou seznámit jinak, než prostřednictvím kódu, který mohl být načten pouze v nějakém informačním panelu u vstupu do lékárny. I s ohledem na skutečnost, že mezi kupujícími mohli být podle očekávání lidé nemocní či staří, soud dovodil, že takový způsob seznámení s cenou zboží je v daném případě nepřiměřený.“ Nešlo o závěry žalované, ale o výňatek z odvolání žalobkyně. V závěrech žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí není o *průměrném spotřebiteli* ani starších či nemocných lidech ani zmínka.

38. Dále žalobkyně namítla, že *průměrný spotřebitel* byl schopen cenu zboží snadno vypočítat z dvacetiprocentní sazby slevy.
39. Námitka nebyla důvodná. Žalobkyně opět pominula, že žalovaná se schopností a vlastnostem průměrného spotřebitele v napadeném rozhodnutí vůbec nevěnovala. Kromě toho, inspektorát v prvoinstančním rozhodnutí uvedl: „*V kontrolovaném případě se jednalo o plošné slevy ve výši 20%. V samotné výši slevy problém správní orgán nespátřuje, neboť stále se ještě jedná o slevu, kterou lze relativně jednoduchým početním úkonem alespoň přibližně spočítat.*“ Žalovaná tento závěr inspektorátu v napadeném rozhodnutí nijak nekorigovala a jde tedy o závěr celku prvoinstančního a napadeného rozhodnutí. Správní orgány tedy v naprosté shodě s žalobkyní vyšly z toho, že cena zboží byla lze snadno vypočitatelná z dvacetiprocentní sazby slevy.
40. Žalobkyně v poslední žalobní námitce uvedla, že v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005-30, č. 898/2006 Sb. NSS, spotřebiteli poskytla *okamžitě přístupné* informace o ceně zboží, jelikož spotřebitel si cenu vypočetl z původní ceny a slevy, tudíž nemusel činit žádný úkon směřující ke zjištění ceny (např. dotaz na prodáváče).
41. Žalovaná na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedla: „*Každopádně odvolací námitky týkající se délky trvání akce a vlivu této okolnosti na komfort spotřebitele jsou s ohledem na shora uvedenou novou právní úpravu nepodstatné. Ze stejného důvodu není namístě ani posuzování tohoto případu z pohledu závěrů uvedených v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, sp. zn. 11 Ca 203/2005.*“ Žalobkyně s tímto závěrem žalované v žalobě nijak nepolemizovala. Žalovaná tedy uvedla jednoznačně, že předmětný rozsudek není pro posouzení věci relevantní (v tomto směru korigovala závěry inspektorátu na str. 5 prvoinstančního rozhodnutí). Žalobkyně v žalobě neuvedla žádný důvod, proč má být závěr žalované nesprávný. Soud tedy nebyl pro absenci odpovídající žalobní námitky oprávněn zákonnost závěru žalované přezkoumávat.
42. Soud obiter dictum uvádí, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005-30, č. 898/2006 Sb. NSS, zmíněný žalobkyní, řešil tamní věc podle právní úpravy, která se v rozhodujících prvcích neshoduje s právní úpravou, kterou je nutno užít na řešení případu žalobkyně tak, jak byla citována výše. Rozhodující § 12 odst. 1 ZOS totiž tehdy zněl jinak než nyní. Proto Městský soud v Praze v uvedeném rozsudku uvedl: „*Žalobci byla ve správním řízení uložena pokuta za jednání, v němž správní orgány spatřovaly naplnění znaků ustanovení § 12 odstavce 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto právního ustanovení je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit. (...) Podle názoru Městského soudu v Praze musí jít při výkladu ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele o takové informace, které jsou zákazníkovi (spotřebiteli) přístupné okamžitě bez toho, že by byl zákazník nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny zcela konkrétního výrobku. Měl-li by být takový způsob poskytování informací o ceně výrobků shledán v souladu s platnou právní úpravou, znamenalo by to zřejmý rozpor s účelem a smyslem právní úpravy, uvedené v příslušných ustanoveních zákona o ochraně spotřebitelů.*“ (pozn. důraz přidán zdejším soudem).
43. Argumentovala-li žalobkyně v této žalobní námitce opět tím, že spotřebitel si cenu mohl vypočítat z původní ceny a sazby slevy, odkazuje soud na vypořádání minulé žalobní námitky. Správní orgány v celku prvoinstančního a napadeného rozhodnutí tedy

v naprosté shodě s žalobkyní vyšly z toho, že cena zboží byla lze snadno vypočitatelná z dvacetiprocentní sazby slevy. Tvrzení žalobkyně tedy nijak závěry správních orgánů nespороvala a jen je potvrzovala.

44. Soud tedy závěrem shrnuje, že mohl přezkoumávat správnost závěrů správních orgánů, vyjádřených v celku prvoinstančního a napadeného rozhodnutí, jen tehdy, pokud žalobkyně v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tyto *konkrétní* závěry v žalobě z *konkrétních* skutkových nebo právních důvodů vyvracela. Žalobkyně však v žalobě argumentovala jen *průměrným spotřebitelem* ve vztahu k nekalým obchodním praktikám a možností určit cenu zboží z původní ceny a ze sazby slevy. V prvním případě žalobní námitky měly důvody správních rozhodnutí (správní orgány nekladly žalobkyni za vinu nekalé obchodní praktiky, u nichž výlučně je rozhodování *průměrného spotřebitele* relevantní) a v druhém případě správní orgány neučinily žádný závěr o tom, že by si spotřebitel nebyl schopen cenu zboží spočítat. Žádná žalobní námitka tudíž nesměřovala proti jednotlivým závěrům správních orgánů, jimiž bylo odůvodněno napadené rozhodnutí. Výše soud tyto závěry popsal a shrnul. Jelikož všechny žalobní námitky mířily mimo tyto důvody, nebyl soud oprávněn posouzení správních orgánů bez odpovídající procesní aktivity žalobkyně přezkoumávat.
45. Žalobkyně v žalobě nespороvala stěžejní rozhodovací důvod vyplývající z odůvodnění napadeného rozhodnutí, který spočíval v tom, že žalobkyně nebyla oprávněna nahradit údaj o celkové ceně údajem o způsobu jejího výpočtu, protože povaha zboží umožňovala celkovou cenu rozumně určit předem. Podle správních orgánů tak žalobkyně neinformovala spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně prodávaných výrobků tak, aby byl seznámen s konečnou cenou v době nabídky. Tyto závěry učinily správní orgány na podkladě skutkového závěru, že spotřebitel byl schopen spočítat cenu zboží jednoduchým početním úkonem ze sazby slevy.
46. Soud tedy neshledal žádný z žalobkyní uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

47. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšné žalované, které však v řízení nevznikly náklady nad rámec její úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. dubna 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

JUDr. Veronika Burianová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.